

Papa

Régen történt, mikor először karodba vettél és büszkén néztél rám, már akkor éreztem neked van a legnagyobb nagypapám. Emlékszem kiskoromban mindig a hátadon cipeltél, ha villámlott, ha dörgött nem csitítottál, inkább magadhoz öleltél.

Játszottál velem, mintha barátom lettél volna, úgy beszéltél hozzám, akár csak egy angyal szólna. Jókedvű, büszke ember voltál, pedig életed egy részében csak szenvedtél, harcoltál. Akkor sem volt panasz a szádon, mikor fogságban tartottak, csak dalolástartál, és zsebedben talált kenyérmorzsát majszoltad.

Küzdöttél az életedért, számodra nem létezett az a szó, hogy: halál, tudtad győzni kell, mert feleséged s három fiad hazavár. Ahogy beléptél a kiskapun, ártatlan hangon kérdezték: hol voltál? – s amint elmondtad mi történt, gyermekeid szemébe példaképpé váltál. De egy napon az erő helyett mégis a gyengeség lett úrrá rajtad, utolsó betűid így szóltak: Kis Lili... aztán elakadt a szavad. Már csak simogatni tudtál, beszélni nem beszéltél többé, varázslatos érzés, hogy én voltam utolsó mondatod, ezt szívemben őrzöm örökké.

Hosszú ideig Küzdöttél, végül sajnos legyőzött a kegyetlen, fekete halál, de büszke szívvel mondom el mindenkinek, élt egy nagyszerű ember: a nagypapám.

Gellén Martina 2008.február 04.